ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Γαλάζης κύτταξε τὸν Λαμπίρη μ' ἀγωνία, προσμένοντας τὴν ἀτάντησί του. Μὰ κ' ὁ Λαμπίρης βρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι, ἔνοιωθε τὴν ἴδια ἀγωνία στὴν καρδιά του. Μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ἀνυπομονησία του ὁ Γαλάζης, τὸν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή :

—Γιατί διστάζετε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀπάντησι, κ. Λαμπίρη ; Σᾶς φέρθηκα σὰν τίμιος ἄνθρωπος.

Ὁ γιὸς τοῦ Λαμπίρη κούνησε λυπημένος τὸ κεφάλι του κ' ἀποκρίθηκε :

—Νὰ σᾶς ἀπαντήσω ?... Μὰ αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα. Δὲν εἶνε δική μου δουλειά. Εἶχα νὰ σᾶς διαβιβάσω τὰ λόγια τοῦ πατέρα μου. Ἡ ἀπάντησι ποὺ μοῦ δώσατε, εἶνε εἰλικρινής, τὸ καταλαβαίνω, δὲν μὲ προσβάλει, μὰ τί σημαίνει ; Ὁ πατέρας μου δὲν δέχεται συζητήσεις πάνω στὸ ζήτημα αὐτό. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, μιὰ συμβουλὴ φιλική, τὴν ὁποία, σᾶς παρακαλῶ, νὰ προσέξετε, νὰ τὴ σκεφθῆτε πολύ. Μὴ θελήσετε νὰ συγκρουσθῆτε μὲ τὸν πατέρα μου. Θὰ σᾶς συντρίψη. Ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, ἂν συμπαθῆτε τὴν ἀδελφή μου, πάψτε νὰ τὸ δείχνετε, φύγετε, ἂν μπορεῖτε, ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Κινδυνεύετε, αὐτὸ ξέρω νὰ σᾶς πῶ. Προδίδω τὸν πατέρα μου αὐτὴ τὴ στιγμή. Ναί, ναί, μὴ θελήσετε νὰ μὲ μεταπείσετε γι' αὐτό, ξέρω καλὰ τί λέω. Τὸ κάνω ὅμως γιατὶ ἐπείσθηκα πὼς εἶσαστε ἄνθρωπος τίμιος. Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Ὁποιοσδήποτε ἄλλος δὲν θὰ συζητοῦσε καθόλου μαζύ σας. Θὰ τελείωνε διαφορετικὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Φανῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς λογικός, φρόνιμος.

Ὁ Γαλάζης ἦταν συγκινημένος. Εἶχε καταλάβει καλὰ τί συνέβαινε. Καταλάβαινε μὲ τί ἐντολὴ εἶχε πάει σπίτι του ὁ Λαμπίρης. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν συγκίνησε βαθειὰ ἡ καλωσύνη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ρόζας.

—Κύριε Λαμπίρη, τοῦ εἶπε, θ' ἀκούσω τὶς συμβουλές σας. Σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα γιὰ τὴν καλωσύνη σας. Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ λέτε. Ὄχι ὅμως γιὰ μένα... Λίγο μὲ νοιάζει γιὰ τὴ ζωή μου. Θὰ σᾶς ἀκούσω... Θὰ εἶμαι ἐπαφυλακτικός. Θὰ ὑπομένω, μὰ χωρὶς νὰ πάψω καὶ νὰ ἐλπίζω...

—Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ φρόνιμο ποὺ κετε νὰ κάμετε, τοῦ εἶπε ὁ Λαμπίρης καὶ σηκώθηκε.

Ὁ Γαλάζης τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε, μὲ κάποια δειλία :

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι ,

Ὁ γιὸς τοῦ Λαμπίρη τοῦδωσε πρόθυμα τ ■ χέρι του.

—Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλωσύνη σας, τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα, τοῦ εἶπε ὁ Γαλάζης. Τώρα εἶμαι πιὸ ἥσυχος. Ἐλπίζω... Ἐλπίζω... στὸ Θεό...

—Θὰ πῶ στὸν πατέρα μου, τοῦ εἶπε ὁ Λαμπίρης, πὼς φανήκατε ὑποχωρητικός, πὼς θὰ φύγετε ἴσως ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Αὐτὸ εἶνε, πρὸς τὸ παρόν, τὸ καλύτερο γιὰ ὅλους μας.

—Κάμετε ὅπως νομίζετε.

Προχώρησαν μαζὺ ὥς τὴν αὐλόπορτα, ὅπου καληνυχτίστηκαν σὰν παλιοὶ φίλοι.

Ὁ Λαμπίρης κατηφόρησε πρὸς τὰ κέντρα, θέλοντας νὰ περπατήση λίγο γιὰ νὰ τακτοποιήση τὶς σκέψεις του.

Ὁ Γαλάζης γύρισε στὸ ἐργαστήριό του καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἦταν πειὰ μόνος. Ἡ λύπη, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπελπισία ποὺκρυβε τόσην ὥρα στὴν καρδιά του, ἐξέσπασαν τώρα ἀσυγκράτητες. Ἔπασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ του χέρια, φύγη τὸ μυαλό !... Νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν ἀγάπη του ; Νὰ προδώση τὸν ἔρωτά του, νὰ χάση τὴ λατρευμένη του Ρόζα ; "Ὄχι, ὄχι, ποτέ... Φέρθηκε στὸ γιὸ τοῦ Λαμπίρη μὲ λεπτότητα, γιατὶ κ' ὁ ἴδιος τοῦ μίλησε μάλλον σὰν φίλος. Μὰ μέσα του εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. "Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι. Δὲν θὰ ὑποχωροῦσε. Ἂς τὸν κυνηγοῦσαν, ἂς τὸν συνέτριβαν, ἂς τὸν σκότωναν. Προτιμοῦσε νὰ πεθάνη. Ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ρόζας καὶ θᾶταν δειλία, θᾶταν ἀνανδρεία νὰ τὴν ἀπαρνηθῆ...

Ἔμεινε ἔτσι ζαλισμένος ἀπ' τὶς σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν στὸ μυαλό του ὥς τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθη. Ἔξαφνα ἄκουσε κάπου ρολόι νὰ σημαίνη δώδεκα. Τινάχτηκε ἐπάνω, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἔξω. Ποῦ πήγαινε ; Οὔτε κ' αὐτὸς ἤξερε. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κινηθῆ, νὰ τρέξη στὸ ὕπαιθρο, στὴν ἐρημιά, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ... Ἕνα τεράστιο βάρος κάθοταν πάνω στὴν καρδιά του καὶ τοὔκοβε τὴν ἀνάσα...

Τρόβηξε πρὸς τὴν λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, πῆρε τὰ πέραν αὐτῆς στενοσόκακα κ' ἀνηφόρησε πρὸς τοὺς λόφους ποὺ βρίσκονται ἐπάνω ἀπ' τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια μιὰ λέξι, ἡ ἴδια πάντα, ξέφευγε πεισματικά, ἀποφασιστικά :

— Ποτέ !... Ποτέ !...

Σκέφτοταν τὴ Ρόζα, τὴν πολυαγαπημένη του Ρόζα, καὶ τοὔρχοταν τρέλλα στὴν ὑποψία ποὺ τοῦ περνοῦσε... Τί εἶχε γίνει στὸ σπίτι της; Πῶς μαθευτῆκε τὸ μυστικό τους ; Ποιός μοχθηρός, ποιός κακοῦργος καλοθελητὴς τοὺς πρόδωσε ;...

Ἤξερε, ἀπ' ὅσα τοὔχε πῆ ἡ ἀγαπημένη του, τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα της. Καὶ φοβόταν, ἔτρεμε τὸ φυλλοκάρδι του, λαχτάριζε μήπως τοῦ τὴν βασάνιζαν, μήπως τῆς φερνόντουσαν σκληρά, ἀπάνθρωπα. Ἂς τὄξερε αὐτὸ κ' ἦταν ἱκανὸς νὰ πάη ἴσια στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λαμπίρη, γιὰ νὰ τὴ γλυτώση ἀπ' τὰ χέρια του. Θὰ τὸν σκότωναν ! Μὰ τὸ προτιμοῦσε αὐτό, τὸ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς ἀπ' τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ τοῦ ξέσκιζαν τὴν καρδιά...

Ἔτσι ἀνήσυχος, ἔξαλλος, φρενιασμένος ἔτρεχε, ἔτρεχε μέσα στ' σκοτάδι, μὴ ξέροντας ποῦ πάει, σὰν τ' ἄλογο ποὺ ἀφνιάζει καὶ σπάει τὸ χαλινάρι του.....

ΗΘΥΕΙΑ

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Γαλάζης ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴ Ρόζα. Ἡ προαισθήσεις του δὲν τὸν γελοῦσαν. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ γιὸς τοῦ Λαμπίρη μιλοῦσε μαζύ του στὸ ἀτελιέ του, ἄγριες σκηνὲς συνέβαιναν στ' ἀρχοντικὸ τοῦ Νώτη Λαμπίρη.

Ἡ Ρόζα, ἀνησυχῶντας γιὰ τὴν ἀργοπορία τῆς μητέρας της ποὔχε κατέβει νὰ δῆ τὸν ἄνδρα της, θέλησε νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι της. Ὁ πυρετὸς τὴν παρέφερε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πήδησε ἐπάνω καὶ πέταξε μακρυὰ τὸν ἐπίδεσμο ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι της.

Ἡ γρηὰ μαγείρισσα ποὺ κάθονταν πλάι στὸ κρεββάτι της, τρόμαξε καὶ φίχτηκε ἐπάνω της.

—Ἀρχοντοποῦλα μου !... Ρόζα μου, παιδί μου, τί ἔχεις ;...

Μὰ ἡ Ρόζα δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντησι. Τὰ μάτια της φλογοβολοῦσαν καὶ σπιθάζαν ἄγρια. Ἡ δύστυχη γρηὰ τὴ συγκράτησε στὰ γέρικα μπράτσα της, συγκεντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμί της, τῆς γλυκομίλησε, πάσχισε ὅσο μποροῦσε νὰ τὴν ξαναπλαγιάση στὸ κρεββάτι της, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἡ νέα φαίνοταν ἀνήσυχη, τρομαγμένη. Ζητοῦσε τὴ μητέρα της. Τὴν ἔβαλε τότε νὰ καθίση σὲ μιὰ καρέκλα κοντά της, σ' ἕνα τραπέζι. Καὶ γιὰ νὰ τὴν κρατάη ἥσυχη ὅσο νὰ ξανανέβη ἡ Λαμπίραινα, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη μὲ γλυκὰ καὶ καλωσύνη :

—Μὴν κάνης ἔτσι, καρδοῦλα μου... Νά, ὅπου νάναι θ' ἀνέβη ἡ μητέρα σου, χρυσάφι μου. Ὅλα θὰ τελειώσουν ὅπως θέλει ὁ ἀφέντης ὁ Χριστός, ποὺ σὲ φυλάει καὶ σὲ σκέπει, κοροῦλα μου. Γαλήνεψε τὴν καρδιά σου, παιδί μου... Ὅλα θὰ ρθοῦν δεξιά, Ρόζα μου, νὰ τὸ δῆς ποὺ σοῦ τὸ λέω...

Ἡ Ρόζα τὴν ἄκουγε σὰν ὀνειροπαρμένη. Τὰ λόγια τῆς γρηᾶς ἔσταζαν βάλσαμο στὴ συντριμμένη της καρδιά. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ θυμήθηκε τὸν ἀγαπημένο της, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπόφερε, τινάχτηκε ἐπάνω κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γρηᾶς μ' ἀναφυλλητά :

—Πές μου, πές μου πὼς δὲν θὰ τοῦ κάνουν κακό... ἄρχισε νὰ τῆς λέη, μὲ τρεμάμενη φωνή. Δὲν θὰ τοῦ κάνουν κανένα κακό, δὲν εἶν' ἔτσι ;... Γιατὶ τὸν ἀγαπῶ... Τὸν ἀγαπῶ πολύ, τόσο πολύ !... Ἂν τὸν χάσω, θὰ πεθάνω !...

Ἡ γρηὰ μαγείρισσα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Κρατοῦσε σφιχτὰ στὸ στῆθος της τὴ Ρόζα κ' εἶχε τ' αὐτί της τεντωμένο πρὸς τὴ σκάλα.

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν πατήματα.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ Ρόζα τὴν ἄκουγε σὰν ὀνειροπαρμένη...

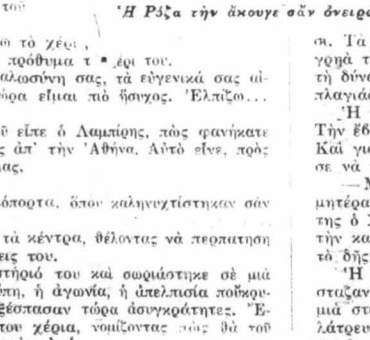

Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ στὸ στῆθος της